

Sygn. akt III A Ua 49/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Kazimierz Josiak
Sędziowie:	SSA Barbara Pauter SSA Barbara Staśkiewicz (spr.)
Protokolant:	Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku J. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

na skutek apelacji J. L.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu

z dnia 28 września 2011 r. sygn. akt V U 1476/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 września 2011 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu oddalił odwołanie wnioskodawcy J. L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 23 maja 2011 r. odmawiającej mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

Wnioskodawca, urodzony (...), z zawodu ślusarz, zatrudniony w (...) sp. z o.o. w J. złożył w dniu 5 kwietnia 2011 r. wniosek o emeryturę, wykazał 18 lat 2 miesiące i 3 dni okresów składkowych i 6 miesięcy 20 dni okresów nieskładkowych oraz 10 lat 5 miesięcy i 22 dni okresów uzupełniających.

Wnioskodawca przedstawił również świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z Zakładów (...) sp. z o.o. w Z. z dnia 30 listopada 2010 r., z którego wynika, że w okresie od dnia 18 czerwca 1980 r. do dnia 31 lipca 1985

r. zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku starszego układacza torów, toromistrza, wykonując prace zakładowych służb kolejowych bezpośrednio związane z utrzymaniem ruchu pociągów – wymienione w wykazie A dział VIII poz. 13 pkt 11 załącznika do zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. U. MH i PM Nr 1-3, poz.1) oraz świadectwo pracy w szczególnych warunkach z (...) S.A. w G. potwierdzające, iż w okresie od dnia 8 listopada 1985 r. do dnia 18 lipca 1987 r. zatrudniony był jako spawacz elektryczny i gazowy w pełnym wymiarze czasu pracy wymienionym w wykazie A dziale XIV poz. 2 pkt.1 załącznika do zarządzenia Nr 9 Ministra Przemysłu i materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. (Dz. U. MB i PMB Nr 3, poz. 6).

Organ rentowy uznał wnioskodawcy jako okres pracy w szczególnych warunkach okres pracy w Zakładach (...) od dnia 18 czerwca 1980 r. do dnia 31 lipca 1985 r. w wymiarze 5 lat miesiąca i 13 dni. Natomiast nie uwzględnił okresu pracy wnioskodawcy z (...) w G., gdyż błędnie wskazano pozycję określającą stanowisko pracy oraz nie uznał okresu pracy wnioskodawcy od dnia 25 lutego 1988 r. do dnia 31 lipca 1996 r. w (...) S.A. w O., gdyż w świadectwie pracy nie potwierdzono wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca po złożeniu odwołania do Sądu od decyzji z dnia 23 maja 2011 r. przedłożył do organu rentowego w dniu 5 lipca 2011 r. skorygowane świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 22 czerwca 2011 r. z (...) S.A. w G., a w dniu 21 lipca 2011 r. świadectwo pracy z (...) sp. z o.o. w J. z informacją o rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 10 lipca 2011 r. Organ rentowy uznał wnioskodawcy dodatkowy okres pracy w szczególnych warunkach z (...) S.A. w G., z wyłączeniem okresów urlopów bezpłatnych, to jest: od dnia 8 listopada 1985 r. do dnia 20 kwietnia 1986 r., od dnia 22 kwietnia 1986 r. do dnia 8 czerwca 1986 r., od dnia 11 czerwca 1986 r. do dnia 24 czerwca 1987 r. i od dnia 27 czerwca 1987 r. do dnia 18 lipca 1987 r. Organ rentowy wskazał, że uznanie tego okresu nie ma wpływu na zmianę decyzji, gdyż łączny okres pracy w szczególnych warunkach wynosi 6 lat 9 miesięcy i 19 dni.

W (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w O. wnioskodawca zatrudniony był w okresie od dnia 25 lutego 1988 r. do dnia 31 lipca 1996 r. jako: zbrojarz, operator zbrojarza do dnia 7 sierpnia 1994 r., murarza na budowie wysypiska odpadów komunalnych w O. od dnia 8 sierpnia 1994 r. do dnia 31 lipca 1996 r.

Przy tak poczynionych ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie wnioskodawcy jest nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy wskazał, że odnośnie zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w O., to jedynie praca na stanowisku zbrojarza może zostać uznana za pracę w szczególnych warunkach, natomiast praca murarza nie podlega uwzględnieniu, gdyż nie została zakwalifikowana do prac w szczególnych warunkach. Wobec powyższego Sąd Okręgowy wskazał, że po doliczeniu okresów pracy w szczególnych warunkach uznanych przez organ rentowy i w/w okresie pracy w charakterze zbrojarza, wnioskodawca posiada 13 lat 3 miesiące i 3 dni i tym samym nie spełnia warunku 15 lat pracy w szczególnych warunkach i w konsekwencji nie przysługuje mu prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że nie spełnia warunków do wcześniejszej emerytury i że okres pracy w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w O. od dnia 8 sierpnia 1994 r. do dnia 31 lipca 1996 r. nie jest okresem pracy w szczególnych warunkach. Wnioskodawca zarzucił, że w tym okresie również pracował jako zbrojarz.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez przyznanie mu emerytury, przeprowadzenie wnioskowanych dowodów oraz zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja J. L. jest bezzasadna.

Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, zaś w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 kpc. Nie popełnił też błędów w rozumowaniu w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, albowiem prawidłowo zinterpretował i zastosował odpowiednie przepisy prawa. Sąd Apelacyjny podziela argumenty zawarte w uzasadnieniu Sądu Okręgowego.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, czyli 1 stycznia 1999 r., osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn (pkt. 1) oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (pkt. 2). Z kolei po myśli ust. 2 tego przepisu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Z kolei po myśli art. 32 w/w ustawy w związku z § 4 z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r., będącym pracownikiem, o którym mowa w ust. 2-3, zatrudnionym w szczególnych warunkach, przysługuje emerytura, jeżeli osiągnął wiek emerytalny (60 lat) oraz posiada 25-letni okres zatrudnienia, a w tym, co najmniej 15 lat okresów pracy w warunkach szczególnych.

W sprawie bezspornym jest, że J. L. spełnia przesłanki dotyczące wieku, ogólnego stażu ubezpieczenia emerytalnego, nieprzystąpienia do OFE i rozwiązania stosunku pracy. Poza sporem jest również, że wnioskodawca wykazał łącznie 6 lat 9 miesięcy i 19 dni okresów pracy w szczególnych warunkach.

Natomiast sporna kwestia sprowadzała się do ustalenia, czy wnioskodawca, będąc zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w O. w okresie od dnia 25 lutego 1988 r. do dnia 31 lipca 1996 r., wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Należy zauważyć, że akta osobowe, a w szczególności dokumenty w postaci: umowy o pracę z dnia 25 lutego 1988 r., angaże z: dnia 13 lutego 1990 r., 1 września 1992 r., 21 czerwca 1993 r., z dnia 1 marca 1994 r., wyraźnie potwierdzają, że wnioskodawca w okresie od dnia 25 lutego 1988 r. do dnia 7 sierpnia 1994 r. (6 lat 5 miesięcy i 14 dni) wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę zbrojarza, a więc pracę w szczególnych warunkach określoną w wykazie A dziale V poz. 4 w/w rozporządzenia. Zatem słusznie Sąd pierwszej instancji uznał ten okres za okres pracy w szczególnych warunkach. Po jego doliczeniu wnioskodawca posiadał łącznie 13 lat 3 miesiące i 3 dni okresów pracy w szczególnych warunkach, a zatem nadal nie spełniał warunku 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Odnosnie dalszego okresu pracy w w/w zakładzie, czyli od dnia 8 sierpnia 1994 r. do dnia 31 lipca 1996 r., wnioskodawca twierdził, że nadal wykonywał w tym okresie pracę zbrojarza. Nadto zarzucił, że został przeniesiony do zakładu w K. bezprawnie, wobec czego z tego powodu nie może ponosić negatywnych konsekwencji.

Twierdzeniom wnioskodawcy przeczą dokumenty pracownicze z tego okresu, z których jednoznacznie wynika, że wykonywał on pracę murarza, a więc pracę nie uznaną przez ustawodawcę za pracę w szczególnych warunkach. Z pisma z dnia 4 sierpnia 1994 r. kierowanego do Kierownika W. O. Zakładu (...)w Z., wynika, że został on poproszony o przekazanie wnioskodawcy z dniem 8 sierpnia 1994 r. do Kierownictwa (...) w K. do wykonywania pracy w charakterze murarza. Potwierdza to również pismo z dnia 10 sierpnia 1994 r., z którego również wynika, że z dniem 8 sierpnia 1994 r. wnioskodawca został przekazany do (...) Nr (...)Kierownictwo (...) w K.. Z kolei dokumenty pracownicze w postaci: angażu z dnia 1 stycznia 1995 r., zaświadczenia Nr II/49/96 z dnia 23 stycznia 1996 r. o ukończeniu kursu BHP dla pracowników w zawodzie murarza, zaświadczenia z dnia 23 lipca 1996 r. o wysokości średniego wynagrodzenia i karty obiegowej z dnia 31 lipca 1996 r., jasno potwierdzają, że do końca tego zatrudnienia wykonywał pracę murarza. W świetle tych dokumentów pracowniczych same twierdzenia wnioskodawcy o wykonywaniu pracy zbrojarza w tym

okresie należy uznać za niewiarygodne. Dokumenty te są jednoznaczne i nie budzą wątpliwości, wobec czego nie ma potrzeby powoływania dowodu z zeznań świadków, na okoliczność świadczenia przez niego w tym okresie pracy zbrojarza. Dla oceny wykonywania pracy w szczególnych warunkach przez wnioskodawcę w w/w okresie nie ma również znaczenia kwestia, czy został przeniesiony do Kierownictwa (...) w K. zgodnie z przepisami, czy też nie, istotny jest bowiem wyłącznie charakter wykonywanej rzeczywiście pracy. W świetle tych okoliczności należy stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, że wnioskodawca nie spełnia warunku 15 lat pracy w szczególnych warunkach i w konsekwencji nie przysługuje mu prawo do wcześniejszej emerytury, tym samym jego zarzuty należy uznać za nietrafne.

Wnioskodawca zarzucił również, że Sąd Okręgowy nie odniósł się do jego wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu BHP, celem ustalenia, czy posiada 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zarzut ten również jest nietrafny. Należy zauważyć, że bogata dokumentacja pracownicza wnioskodawcy zgromadzona w sprawie była wystarczająca do dokonania ustaleń w zakresie charakteru wykonywanej przez niego pracy. Nadto ustalenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie wymaga wiadomości specjalnych uzasadniających prowadzenie dowodu z opinii biegłego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację J. L. jako bezzasadną.